

Abstrakt

Tato diplomová práce se zabývá filosofickými myšlenkami Aristotela a Jeana-Jacquesa Rousseaua a jejich pohledem na vědu a umění. Snaží se z jejich pozic zodpovědět otázku, zda věda a umění vychází z lidské přirozenosti či nikoliv. Jejich odpovědi jsou velmi rozdílné. Podle Aristotela je věda pro člověka přirozená, protože pramení z přirozené lidské touhy po poznání. Stejně tak umění dle Aristotela neodporuje přirozenosti, protože je odvozeno z přirozené lidské schopnosti napodobovat. Podle Jeana-Jacquesa Rousseaua však věda a umění lidskou přirozenost naopak kazí. Podle jeho názoru totiž nemůžeme lidskou přirozenost poznat pozorováním lidí okolo sebe, nýbrž pochopením toho, jak člověk žil původně, než se vlivem pokroku změnil. Vědu a umění do svého popisu původní lidské přirozenosti nezahrnoval a vnímal je jako součást zhoubného procesu, v němž s každým dalším vynálezem lidstvo přichází o svou prostotu z dob minulých. Rozdíl v jejich vnímání lidské přirozenosti tkvěl dle mého názoru i v tom, že Aristoteles pozoroval svět a na základě toho se vyjadřoval o lidské přirozenosti, kdežto Rousseau si vytvořil ideu lidské přirozenosti ve své mysli a na základě ní svět okolo sebe podrobil ostré kritice. Účelem této práce však není posoudit, který z filosofů o vědě, umění a lidské přirozenosti soudil pravdivěji, nýbrž nestranně poukázat na rozdíly v jejich vnímání této problematiky.